

καί, ὡς περιεφρόνει τοὺς ἄνδρας, ἐξηρεθίσθη τέλος ἐναντίον ὄλων ὅσας εἶχε προκαλέσει, καὶ ὧν εἶχε καταστή τὸ μάταιον παίγνιον.

Ἐκάστη τῶν ὑπὸ τὴν κατοχὴν του γυναικῶν ἦτο δι' αὐτὸν ἤδη τὸ ἀντικείμενον ὄχι πλέον ἀπολαύσεως, ἀλλὰ φρενήρους ὕδρευς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν καὶ τὸν δημιουργόν της.

Πικρὰ περιφρόνησις πρὸς τὰς συνήθεις ἀπόψεις τῆς ζωῆς, ὑπεράνων τῶν ὁποίων ἠσθάνετο ἑαυτὸν ὑψωμένον, ἡ χλεύη, ἣν τῷ ἐνέπνεεν ἡ εὐτυχία τῶν τετριμμένων ἰδεῶν, τὸν περιήγαγον εἰς σκληρὸν ἐμπαιγμὸν πρὸς τὰ γλυκεία καὶ εὐαίσθητα πλάσματα, καὶ εἰς ἀνηλεῆ ἀφρανισμόν παντὸς ὅ,τι ἐνέπαιζεν.

Ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν ἀνῆρπαζε προσφιλεῖ τινα νόμφην, ἐκάστην φορὰν καθ' ἣν διὰ τῆς βίας ἔθραυε τὴν εὐδαιμονίαν δύο ἑραστῶν, ἀπεκόμιζε θρίαμβον λαμπρὸν κατὰ τῆς ἐχθρῆς δυνάμεως τῆς ἐξωθούσης αὐτὸν πέραν τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ συνήθους βίου, κατὰ τῆς φύσεως καὶ τοῦ δημιουργοῦ.

Ἡθέλησε μακρότερον ἔτι νὰ ἐξορμήσῃ, πέραν τῶν ὁρίων τούτων, καὶ, τὴν φορὰν αὐτὴν, ὤφειλε νὰ πέσῃ ἐν τῇ ἀβύσσῳ.

Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Δόνας Ἄννας, ὡς καὶ τὰ συνοδεύσαντα αὐτὴν περιστατικά, ὑπέβηκε τὸ ὑψηλότερον ὄλων του τῶν τολμημάτων.

Ἡ Δόνα Ἄννα, διὰ τῶν λαμπρῶν της φυσικῶν προσόντων, τίθεται ὡς ἀντίθεσις πρὸ τοῦ Δὸν Ζουάν.

Ὡς ὁ Δὸν Ζουάν εἶνε ἀνέκαθεν ἀνῆρ θαυμασίου κάλλους καὶ ἰσχύος, ἡ Δόνα Ἄννα εἶνε γυνὴ θεία, ἥς ἡ ἀγνὴ ψυχὴ διαφεύγει τὴν δύναμιν τοῦ διαβόλου.

Οἱ δαίμονες εἰς μόνον τὸν ἐπὶ γῆς βίον αὐτῆς ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσωσι, καὶ ἀφοῦ ἀπαξ ἡ ἀπώλειά της συνετελέσθη, ἡ θεία ἐκδίκησις δέον νὰ πληρωθῇ.

Ὁ Δὸν Ζουάν προσκαλεῖ ἐμπαικτικῶς εἰς τὸ φαιδρὸν του συμπόσιον τὸν γέροντα ὃν ἐφόνησε, καὶ ὁ γέρον δὲν ἀπαξιοῖ νὰ προσέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἄλλου κόσμου, καλῶν αὐτὸν εἰς μετάνοιαν.

Ἄλλ' ἤδη τὸσον ἡ καρδιά του Δὸν Ζουάν εἶνε πεπορωμένη, ὥστε ὁ θεῖος ὄλθος ἀδυνατεῖ νὰ τῷ παράσῃ ἄκτινα ἐλπίδος καὶ τὸ αἰσθημα ζωῆς καλλιτέρας.

Ὡς ἤδη εἶπον, ἡ Δόνα Ἄννα ἐτέθη ὡς ἀντίθεσις πρὸ τοῦ Δὸν Ζουάν.

Πρωρίστο νὰ καταδείξῃ εἰς τὸν Δὸν Ζουάν τὴν δύναμιν φύσεως θείας, νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῆς ἀπελπισίας τῶν ματαίων του ἀγῶνων.

Τὴν εἶδεν ὅμως πολὺ ἀργά, τὴν εἶδε κατὰ τὴν ὄραν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ μόνῃ ἡ ἰδέα τῆς καταστροφῆς τῷ ἐπέρχεται.

Δὲν ἐσώθη.

Ὅτε ἐκεῖνος ἐμφανίζεται, τὸ ἐγκλημα εἶνε τετελεσμένον ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐκτραγὸν τὸ πῦρ τὰς ἡδονῆς, τὴν δύναμιν τοῦ ἄδου, καὶ πᾶσα ἀντίστασις τῇ ἀπέβη ἀδύνατος.

Ὁ Δὸν Ζουάν μόνος ἠδύνατο νὰ τῇ παράσῃ τὴν ἡδονικὴν παραφορὰν μεθ' ἧς

ἐρίφθη εἰς τοὺς βραχιόνάς του ὑποκώπτουσα εἰς τοὺς δόλους τῶν δαιμόνων.

Τούτου ἀπομακρυνόμενον, συναισθάνεται ὅλας τὰς ἀγωνίας τῆς πτώσεώς της.

Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς της, πεπόντος διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Δὸν Ζουάν, ὁ δεσμός ὁ συνδέων αὐτὴν πρὸς τὸν ἀσήμαντον Δὸν Ὀκτάβιον, ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ἡγάπα, ἡ ζέσις τοῦ κατατρύχοντος αὐτὴν πάθους, εἶτα ἡ ὀρμητικὴ παραφορὰ τοῦ μίσους, τὰ πάντα συνδυάζονται πρὸς βασανισμόν της.

Αἰσθάνεται ὅτι διὰ τῆς ἀπωλείας μόνης τοῦ Δὸν Ζουάν θ' ἀνέκτα ἡσυχίαν τινά· ἀλλά, δι' αὐτὴν, ἡσυχία θὰ ἦνε ὁ θάνατος.

Ἵποκινεῖ ἀενάως τὸν ράθυμον μνηστῆρά της εἰς ἐκδίκησιν ἡ ἰδία ἔτι καταδιώκει τὸν ἀπιστον, καὶ ὅτε τὸν βλέπει ἀπαγόμενον ὑπὸ τῶν καταχθονίων δυνάμεων, ἀποκαθίσταται μάλλον γαλήνιος· μόνον ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸν ἀνυπόμονον πόθον τοῦ συζύγου της, πρὸς ὃν λέγει: *Lascia, o caro, un ano ancora, allo sfogo del cor mio!*

Δὲν θὰ ἐπιζήσῃ τοῦ ἔτους τούτου, ὃ ζητεῖ πρὸς ἀναβολὴν τῶν γάμων της

Οὐδέποτε ὁ Δὸν Ὀκτάβιος θὰ θλίψῃ ἐπὶ τοῦ κόλπου του ἐκείνην, ἣν εὐλαβῆς σκέψις διέσωσε τῶν ὀνύχων τοῦ Σατανᾶ.

Ἄ! πόσον ἠσθάνομην ζωῆδος ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς ὅλας αὐτὰς τὰς συγκινήσεις ἐν ταῖς σπαρακτικαῖς συμφωνίαις τοῦ πρώτου διαλόγου καὶ τῆς ἀφηγήσεως τῆς νυκτερινῆς ἐκπλήξεως.

Ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει σκηνὴ τῆς Δόνας Ἄννας: *Crudete*, ἦτις, ἐπιπολαίως ἐξεταζομένη, εἰς μόνον τὸν Ὀκτάβιον φαίνεται ἀπειθυνομένη, παριστᾷ, ἐν μυστικαῖς συμφωνίαις, ἐν θαυμασίοις τῆς φωνῆς στροφαῖς, ὄλην τὴν ψυχικὴν της ταραχὴν.

Ὅποια ἰσχυρὰ σκέψις ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς, οὗς ὁ ποιητὴς ἔγραψεν ἴσως δίχως νὰ ἐννοήσῃ τὴν σημασίαν των: *Forse un giorno il cielo ancora sentirà pietà di me!*

Σημαίνει ἡ δευτέρα ὄρα, πνοὴ ἡλεκτρικὴ διολισθαίνει τοῦ σώματός μου· αἰσθάνομαι τὴν ὁσμὴν τῶν ἡδῶν ἰταλικῶν ἀρωμάτων, ἐξ ὧν χθὲς ἠνῆθησα τὴν παρουσίαν τῆς γειτονός μου.

Καταλαμβάνομαι ἐξ αἰσθήματος εὐτυχίας, ὅπερ ἀδύνατον νὰ ἐκφρασθῇ ἄλλως ἢ δι' ἀρμονικῶν ἤχων· ὁ ἀνεμος πνέει ἐν τῇ αἰθούσῃ σφοδρότερος, αἱ χορδαὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τῆς ὀρχήστρας ψιθυρίζουσι.

Θεὲ! μοι φαίνεται ὅτι ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς Ἄννας φερομένην ἐπὶ πτερούγων αἰθερίου ὀρχήστρας· μοι φαίνεται ὅτι τὴν ἀκούω ψάλλουσαν: *Non mi dir bel idol mio.*

Ἄνοιχθητι, χώρα ἀγνωστος καὶ μεμακρυσμένη, βασιλείον τῶν ψυχῶν, παράδεισε περιλαμπής, ἔνθα διὰ τὰς μεμαγευμένας καρδίας πληροῦνται διὰ παντὸς ὅλα τοῦ κόσμου τούτου αἱ ὑποσχέσεις. Ἄφες με νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑψηλῶν σου πνευμάτων.

Εἶθε τὰ ὄνειρα, ἄτινα πέμπεις εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτε ὡς ἀντικείμενα φόβου, ὅτε ὡς ἀγγέλους εἰρήνης, ν' ἀπάγωσι τὸ πνεῦμά μου πρὸς τὰς αἰθερίους χώρας ὅταν ὁ ὕπνος συγκρατῇ τὸ σῶμά μου ὑπὸ τὰ βάρεα του δεσμά!

* *

Συνδιάλεξις ἐν τῷ ἐστιατορίῳ.

Εἶς λογικός, κτυπῶν ἐπὶ τοῦ καλύμματος τῆς ταμπακοθήκης του.

Κράμα ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον τῶρα ν' ἀκούωμεν ἐν καλὸν μελόδραμα! Πταίει εἰς τοῦτο ἡ φοβερὰ ἐκείνη ὑπερβολή.

Εἶς ἡλιοκαής.

Ναί, ναί, πολλάκις τῇ τὸ εἶπον. Τὸ μέρος τῆς Δόνας Ἄννας τὴν συνεχίνει χθὲς ζωηρῶς ἦτο ὡς δαιμονισμένη. Καθ' ὅλον τὸ διάλειμμα ἦτο λιπόθυμος, καί, κατὰ τὴν δευτέραν πράξιν εἶχε προσβολὰς νεύρων.

Εἶς ἰσπερημένος ἐκφράσεως.

ὦ! διηγῆθητε λοιπόν!

Ὁ ἡλιοκαής.

Αἶ! μάλιστα, προσβολὰς νεύρων, καὶ δὲν κατόρθωσαν νὰ τὴν ἐξαγάγωσι τοῦ θεάτρου.

Ἐγώ.

Πρὸς Θεοῦ! ἐλπίζω ὅτι αἱ προσβολαὶ δὲν ἦσαν ἐπικίνδυνον. Θὰ ἐπανίδωμεν ταχέως τὴν σινεόραν;

Ὁ λογικός, ροφῶν ταμπάκον.

Δυσκόλως, διότι ἡ σινεόρα ἀπέθανεν ἀπόψε, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσήμαινεν ἡ δευτέρα τοῦ μεσονυκτίου.

Κ. Ι. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Δ. Κατσάβη. Τὰ «Ἐκλεκτά» θὰ λαμβάνετε εἰς τὸ εἶξ· μὲ τὴν νέαν διεύθυνσίν σας. — κ. Α. Τ. Πρετεντέρη. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Σπ. Κάφουρη. Τὰ «Ἐκλεκτά» θὰ λαμβάνετε ὑπὸ τὴν νέαν διεύθυνσιν. Ἀποστείλατε ἡμῖν σημείωσιν τῶν ἐλλείποντων. *Παίξιμοι ἀμφοτέροι.* — κ. Βρασίδαν Δ. Δαλλαπόρταν *Ταίγανιον*. Καὶ ὀλίγην συνείδησιν, κύριε Βρασίδα, διότι δὲν ἐπιστρέφουν δύο μόνον φύλλα, ἀφοῦ ἐλάβετε *περὴν ἴσοντα!* — κ. Θεαγένην Λουκέρην. *Ἀησούριον*. Ἠπατήθημεν, διότι μᾶς ἐπιστρέψαν καὶ δύο ἔτι φύλλα. Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ μέτρον, τὸ ὅποιον ἐλάβετε, διότι πιθανὸν νὰ ἐζημιούμεθα εἰς τὸ μέλλον περισσότερα. — κ. Κ. Κοκὸλην. Διωρθώθη ἡ διεύθυνσίς σας. — κ. Κωνστ. Ἀλιξ. Σταυρίδην. Κατάλογοι ἀπεστάλησαν καὶ δὲν ἀναθεῖ νὰ ἐκλέξητε. — κ. Γ. Τσάμην. Φύλλον ἀπεστάλη. Διεύθυνσις διωρθώθη. — Δ. Μάστρακην «Ἀσάνιος» ἀπεστάλη — κ. Λάμπρον Ἐνυάλην. Λοιπὸν τὴν βίαν διὰ τῆς βίας, διὰ νὰ τελειώσωμεν. Ἄμφοτεροι αἱ ἐπιστολαὶ σας ἀπεστάλησαν. — κ. Δ. Τσικουρίαν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Περὶ τοῦ διηγῆματος προσεχῶς. — κυρίαν Ἀλεξ. Παπαδοπούλου. Ἐλήθη. Εὐχαριστοῦμεν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ἵποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.